

אי של שקט, באי-השקט

כתבה: מיריה רון,

בשם "מעגל עמותת מעגל הגנים לחינוך ולדורף בישראל"

הנה הצעה נוספת, אלטרנטיבית, לא עוד מאותו דבר, לשפע ההצעות ללמידה ולצפייה, שמציפות את ההורים בתקופה האחרונה, בטרפת הקורונה.

נצלו את הזמן הזה היטב, לכל הדברים שהשגרה לא מרשה, שאין זמן בשבילם, שבלתי אפשריים, מטעמי ביטוח/כסתי"ח, במסגרות חינוכיות. לדברים שהיו פעם חלק מהילדות, ואבד, נקטע ונאסר, כאשר אפשרנו לפחדים ולחרדות לשלוט.

רכזו את הלמידה לזמן שאחרי תנועה טובה, אז הם ערים וערניים. את הבוקר פתחו בתנועה, ואז משחק ועשייה, ואז למידה.. כי יום שמתחיל ברביצה מול מסך על הספה, יש להניח שלא ימשיך לזרום לו בנחת וברגיעה, במשחק ובלמידה; אלא באי שקט, בתלונה וטרזניה, בהלוך נפש של נירפות, עצלות ודחיינות.

סגלו לעצמכם, כחלק משגרת הבוקר, או הדגימו ואפשרו לילדים לייצר מסלול תנועה טובה של בוקר, כל בוקר. מסלול הליכה בשיווי משקל- על קווי המרצפות, או על חוט, או כל סימון אחר- בשילוב תחנות קפיצה, דילוג, גלגול, או אתגרים אחרים. (כמו- געו בנחיר שמאל בזרת ימין. העבירו יד שמאל מאחורי הגב וגעו במרפק ימין. ובברך.. ובאוזן..), ועוד ועוד. אפשר עם כרטיסיות, אפשר לאלתר לפי תור, ביצירתיות. כל זה אפשרי גם בבית פנימה. כן, מזיזים רהיטים, מוותרים באופן זמני על הסדר והניקיון בבית, שחשובים לכם, לנשמה, לטובת רווחה אמיתית, חושית, תנועית, נפשית, של כל המשפחה. כי אין כמו תנועה מאתגרת וממריצה, כדי להביא להתחלה טובה של היום, לערנות טובה, בריאה, שמתכללת את חושינו, אברינו, יכולותינו.

אין לכם טרמפולינה קטנה, כרית "פיתה" או צלחת וסטיבולרית? אלתרו. מזרונים וכריות, מזרון ים חצי מנופח שתורידו מהבזים, רהיטי הבית, אלו שאפשר לקפוץ מהם, לזחול תחתם, לבנות מהם, להפיק מהם מתקני משחק ושעשוע, באופן בטיחותי.

הפכו את הבית לאי בודד, האי של רובינזון קרוזו. לא מכירים? לא קראתם את הספר?! לא גדלתם עליו? הורידו את הספור, הדפיסו אותו, וקראו בהמשכים לילדים. זה פשוט עושה קסמים, עם ילדים בכל הגילאים.

תנו לילדים בדים גדולים, חבלים או חוטים. היזכרו או התייעצו, כיצד בונים אוהלים מכמה שמיכות, אבנים קטנות וחוט. תנו לילדים לבנות את ה"בתים" שלהם. הפכו פינה בכל חדר ל"בית" או לאי בודד, ואפשרו את זה ברצף, בלי לסדר, כדי שיווצר משחק טוב, ממושך, מתפתח. כמו שמשחק אמור להיות. כך אפשר גם לבקר זה את זה, גם להתחבר, וגם להתבודד, מה שנחוץ מאוד, במיוחד בבתים מעוטי חדרים ומרובי ילדים.

ארגז התחפושות מפורים עדיין פתוח? אנחנו "בין הזמנים". בין פסח לפורים.. אפשר להשתמש בהזדמנות הזו לחזור להתחפש, להציג הצגות, לאלתר תיאטרון בובות. רק ממה שיש בבית ובמחסנים. ממחזרים, לא קונים! זו עוד ברכה של הקורונה.. המחשבה האוטומטית, לרכוש, להשיג, היא כבר פחות אופציה.

חשוב גם להיות "בין זמנים" של משחק. להשתעמם, לתהות מה יהיה המשחק הבא. לחפש את השותף הבא, הסיפור הבא. במסגרות חינוכיות אין די זמן להשתעמם, ליזום, ולשהות במשחק ובעשייה. תמיד יש עוד משימה, עוד למידה, עוד תחנה. זו הזדמנות פז למצוא את אותו מירווח נשימה, אותו מרחב שחסר לנו ולילדים כל כך! גם במחיר אי סדר, "פלישה" למרחבים המסודרים בדירה, או במחיר ריבים מתלקחים, שהם יודעים לשרוד וללמוד מהם, כשאינן מבוגר שינהל את זה וינמיך את הלהבות בסביבה..

חצו את הבית למרחבים "של הילדים", ולמרחבים מקודשים לכם. זה יאפשר לכם לקבל את מנת השקט והשפיות לה אתם זקוקים, כדי לאפשר להם-את שלהם..

התנתקו מהמסכים, זה מה שעושה אותנו מלכתחילה רגוזים וחולים!

השגרה חשובה, אבל חשוב יותר מרחב המשחק, היצירה, הנשימה.